

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

4 decembrie 2014 *

„Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Cooperare judiciară în materie civilă — Competența instanțelor din statul membru de deschidere a procedurii de insolvență pentru o acțiune privind insolvența unui pârât domiciliat într-un stat terț — Acțiune îndreptată împotriva administratorului unei societăți având ca obiect restituirea plăților efectuate după intrarea în stare de insolvență a acestei societăți sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia”

În cauza C-295/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landgericht Darmstadt (Germania), prin decizia din 15 mai 2013, primită de Curte la 28 mai 2013, în procedura

H, acționând în calitate de lichidator al societății G.T. GmbH,

împotriva

H. K.,

Curtea (Camera a șasea),

compusă din domnul A. Borg Barthet, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a șasea, domnul E. Levits și doamna M. Berger (raportor), judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: M. A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru H, acționând în calitate de lichidator al societății G.T. GmbH, de U. Hassinger, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul elvețian, de M. Jametti, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin, în calitate de agent,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general, pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143) și a articolului 1 alineatul (2) litera (b), a articolului 5 punctul 1 literele (a) și (b) și a articolului 3 din Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială semnată la 30 octombrie 2007, a cărei încheiere a fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2008 (JO 2009, L 147, p. 1, denumită în continuare „Convenția de la Lugano II”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între H, în calitate de lichidator al G.T. GmbH (denumită în continuare „G.T.”), pe de o parte, și H. K., pe de altă parte, cu privire la o acțiune în restituirea plăților pe care acesta din urmă le-ar fi efectuat în calitate de administrator al G.T. după intrarea în stare de insolvență sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Articolul 1 din Convenția de la Lugano II, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede:
„(1) Prezenta convenție se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. [...]
(2) Convenția nu se aplică în ceea ce privește:
[...]
(b) falimentele, procedurile de lichidare a societăților comerciale insolvabile sau a altor persoane juridice, tranzacțiile judiciare, concordatele și procedurile similare;
[...].”
- 4 Articolul 5 din această convenție, intitulat „Competențe speciale”, prevede:
„O persoană care își are domiciliul pe teritoriul unui stat obligat prin prezenta convenție poate fi acționată în justiție pe teritoriul altui stat obligat prin prezenta convenție:
1.
(a) în materie contractuală, în instanțele judecătorești de la locul de executare a obligației în cauză;
(b) în sensul aplicării acestei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:
— în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat obligat prin prezenta convenție unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;
— în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat obligat prin prezenta convenție unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;[...]
3. în materie delictuală sau cvasidelictuală, în instanțele de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

[...]"

Dreptul Uniunii

- 5 Articolul 3 din Regulamentul nr. 1346/2000, intitulat „Competență internațională”, prevede la alineatul (1):

„Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social.”

- 6 Potrivit articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74), acest regulament nu se aplică pentru „falimente, concordate sau proceduri similare”.

Dreptul german

- 7 Articolul 64 prima și a doua teză din Legea privind societățile cu răspundere limitată (Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung), în versiunea aplicabilă faptelor din cauza principală (denumită în continuare „GmbHG”), prevedea:

„Administratorii trebuie să restituie societății plățile efectuate după intrarea în stare de insolvență a societății sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia. Această dispoziție nu se aplică plăților efectuate ulterior acestei date care sunt compatibile cu comportamentul unui administrator diligent și informat.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 8 Reclamantul din litigiul principal este lichidator în cadrul unei proceduri de insolvență care a fost deschisă la 1 noiembrie 2009 și care are ca obiect activele G.T., societate germană cu sediul în Offenbach am Main (Germania). Pârâtul din litigiul principal este administratorul G.T. Acesta are domiciliul în Elveția.
- 9 La 1 iulie 2009, G.T. a virat suma de 115 000 de euro, iar la 8 iulie 2009, suma de 100 000 de euro, din care a recuperat 50 000 de euro, către una dintre filialele sale. Reclamantul din litigiul principal solicită pârâtului din litigiul principal, în calitate de administrator al G.T., restituirea soldului de 165 000 de euro. Reclamantul se întemeiază pe articolul 64 prima și a doua teză din GmbHG și arată că viramentele efectuate de pârâtul din litigiul principal la 1 și la 8 iulie 2009 către filiala în cauză au avut loc după intrarea în stare de insolvență și după constatarea îndatorării excesive a G.T.
- 10 Instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă litigiul intră în domeniul de aplicare material al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000. Astfel, potrivit Hotărârilor Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83) și F-Text (C-213/10, EU:C:2012:215), o acțiune revocatorie ar intra în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, întrucât această acțiune ar fi formulată în cadrul unei proceduri de insolvență în sensul acestui regulament, ar deriva în mod direct din aceasta și s-ar afla în strânsă legătură cu o procedură de lichidare de bunuri sau de reorganizare judiciară. Or, această instanță are îndoieli în ceea ce privește calificarea juridică ce trebuie dată unei acțiuni precum cea formulată în litigiul principal și întemeiată pe articolul 64 din GmbHG.

- 11 Potrivit instanței de trimitere, în ipoteza în care acțiunea în litigiu intră în domeniul de aplicare material al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, trebuie să se răspundă la întrebarea dacă această dispoziție se aplică și în situația în care procedura de insolvență ar fi fost deschisă într-un stat membru, în timp ce domiciliul sau sediul social al pârâtului ar fi situat într-un stat terț precum în speță Confederația Elvețiană. Astfel, deși Confederația Elvețiană este parte contractantă la Convenția de la Lugano II, regulamentul menționat nu ar fi obligatoriu pentru aceasta.
- 12 În ipoteza în care Curtea ar ajunge la concluzia că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 nu se aplică într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, instanța de trimitere își pune întrebarea dacă litigiul principal intră în domeniul de aplicare material al articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Convenția de la Lugano II. Astfel, potrivit acestei dispoziții, convenția menționată nu se aplică în ceea ce privește „falimentele, procedurile de lichidare a societăților comerciale insolvabile sau a altor persoane juridice, tranzacțiile judiciare, concordatele și procedurile similare”.
- 13 În aceste condiții, Landgericht Darmstadt a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență cu privire la patrimoniul debitoare sunt competente să judece o acțiune a lichidatorului îndreptată împotriva administratorului debitoare pentru restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolabilitate a societății sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia?
- 2) Instanța din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență cu privire la patrimoniul debitoare este competentă să judece o acțiune a lichidatorului îndreptată împotriva administratorului debitoare pentru restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a societății sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia, în cazul în care administratorul nu are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru [...], ci pe teritoriul unui stat parte la Convenția de la Lugano II?
- 3) Acțiunea menționată la prima întrebare intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000?
- 4) În cazul în care acțiunea menționată la prima întrebare nu intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 și/sau în cazul în care în competența instanței nu intră în această privință un administrator cu domiciliul într-un stat parte la Convenția de la Lugano II: este vorba despre un faliment în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Convenția de la Lugano II?
- 5) În cazul unui răspuns afirmativ la a patra întrebare:
- a) Instanța din statul membru în care debitoarea își are sediul este competentă potrivit articolului 5 punctul 1 litera (a) din Convenția de la Lugano II să judece o acțiune precum cea menționată la prima întrebare?
- i) Acțiunea menționată la prima întrebare se încadrează în materia contractuală în sensul articolului 5 punctul 1 litera (a) din Convenția de la Lugano II?
- ii) Acțiunea menționată la prima întrebare se întemeiază pe un contract de prestare de servicii în sensul articolului 5 punctul 1 litera (b) din Convenția de la Lugano II?
- b) Acțiunea menționată la prima întrebare se încadrează în materia delictuală sau cvasidelictuală în sensul articolului 5 punctul 3 din Convenția de la Lugano II?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a treia întrebare

- 14 Prin intermediul primei și al celei de a treia întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență sunt competente, în temeiul acestei dispoziții, să judece o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, formulată de lichidatorul acestei societăți împotriva administratorului societății și având ca obiect restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a aceleiași societăți sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia.
- 15 Reclamantul din litigiul principal consideră că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 nu este aplicabil. Astfel, acțiunea principală nu ar constitui o acțiune care să decurgă în mod direct dintr-o procedură de insolvență și care să se afle în strânsă legătură cu aceasta. Articolul 64 din GmbHG s-ar limita să reglementeze răspunderea administratorilor unei societăți, iar acțiunea în răspundere îndreptată împotriva administratorului acesteia ar putea fi formulată nu numai în cadrul unei proceduri de insolvență, ci și în afara ei, în special atunci când cererea de deschidere a unei proceduri de insolvență este respinsă din cauza insuficienței activului societății respective.
- 16 Comisia Europeană consideră în schimb că, deși nu erau îndeplinite toate criteriile stabilite de Curte în Hotărârile Gourdain (133/78, EU:C:1979:49) și Seagon (EU:C:2009:83) pentru ca acțiunea principală să poată fi considerată o acțiune care derivă în mod direct din procedura de insolvență și care se află în strânsă legătură cu aceasta, articolul 64 din GmbHG ar urmări un obiectiv care intră în domeniul de aplicare al dreptului insolvenței. Acțiunea întemeiată pe această dispoziție ar urmări să mențină activul repartizabil al unei societăți cu răspundere limitată aflată în incapacitate de plată, în interesul tuturor creditorilor săi. În aceste condiții, conexarea acestei acțiuni și a procedurii de insolvență ar îndeplini obiectivul de creștere a eficacității și a rapidității procedurii de insolvență, dat fiind că instanța sesizată cu procedura de insolvență ar trebui să poată răspunde mai rapid decât o altă instanță la întrebarea când anume era îndatorată excesiv societatea în cauză.
- 17 În această privință, trebuie amintit că, ținând seama în special de efectul util al Regulamentului nr. 1346/2000, articolul 3 alineatul (1) din acesta trebuie interpretat în sensul că atribuie o competență internațională statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență pentru judecarea acțiunilor care rezultă în mod direct din această procedură și care sunt strâns legate de aceasta (Hotărârea Seagon, EU:C:2009:83, punctul 21).
- 18 Pe de altă parte, trebuie precizat că, în jurisprudența sa privind aprecierea aspectului dacă o procedură derivă direct dintr-o procedură de insolvență și este strâns legată de aceasta, Curtea a luat în considerare, pe de o parte, faptul că diversele tipuri de acțiuni pe care a avut ocazia să le examineze erau exercitate cu ocazia unei proceduri de insolvență. Pe de altă parte, Curtea a urmărit îndeosebi să determine de fiecare dată dacă acțiunea în cauză își avea originea în dreptul procedurilor de insolvență sau în alte norme (a se vedea în acest sens Hotărârea Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, punctul 26).
- 19 Astfel, în ceea ce privește acțiunea principală, întemeiată pe articolul 64 din GmbHG, este necesar să se constate, în primul rând, că aceasta este exercitată cu ocazia unei proceduri de insolvență.
- 20 În al doilea rând, în ceea ce privește faptul că textul articolului 64 din GmbHG permite, în principiu, formularea unei acțiuni chiar în ipoteza în care nu ar fi deschisă nicio procedură de insolvență care să aibă ca obiect bunurile societății debitoare vizate, trebuie să se constate că acest fapt, în sine, nu se

poate opune calificării unei astfel de acțiuni ca acțiune care derivă în mod direct dintr-o procedură de insolvență și se află în strânsă legătură cu aceasta, presupunând că această acțiune este formulată efectiv în cadrul unei proceduri de insolvență, cum se întâmplă în cauza principală.

- 21 Astfel, este cert că Curtea a statuat deja că, pentru a identifica domeniul în care se încadrează o acțiune, trebuie să se stabilească dacă dreptul sau obligația care servește drept temei al acțiunii își are originea în normele comune ale dreptului civil și comercial sau în norme derogatorii, specifice procedurilor de insolvență (Hotărârea Nickel & Goeldner Spedition, EU:C:2014:2145, punctul 27).
- 22 Aceste considerații nu pot fi însă interpretate în sensul că nu derivă în mod direct dintr-o procedură de insolvență sau că nu se află în strânsă legătură cu aceasta o acțiune întemeiată pe o dispoziție a cărei aplicare nu necesită deschiderea formală a unei proceduri de insolvență, ci insolvența materială a debitorului, prin urmare, pe o dispoziție care, contrar dispozițiilor în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Nickel & Goeldner Spedition (EU:C:2014:2145), derogă de la normele comune ale dreptului civil și comercial.
- 23 Or, în temeiul articolului 64 din GmbHG, administratorul unei societăți debitoare trebuie să restituie plățile efectuate pentru această societate după intrarea în stare de insolvență a acesteia sau după constatarea îndatorării sale excesive. Prin urmare, dispoziția respectivă derogă în mod evident de la normele comune ale dreptului civil și comercial, iar aceasta tocmai din cauza insolvenței societății debitoare.
- 24 Prin urmare, o interpretare a articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 în sensul că o acțiune întemeiată pe articolul 64 din GmbHG, formulată în cadrul unei proceduri de insolvență, nu ar face parte din categoria acțiunilor care derivă în mod direct dintr-o procedură de insolvență și se află în strânsă legătură cu aceasta, ar crea o distincție artificială între această acțiune și acțiuni comparabile precum acțiunile în revocare în discuție în cauzele în care s-au pronunțat Hotărârile Seagon (EU:C:2009:83) și F-Tex (EU:C:2012:215), pentru simplul motiv că, teoretic, acțiunea întemeiată pe articolul 64 ar putea fi formulată chiar în lipsa unei proceduri de insolvență. Or, o asemenea interpretare, care nu ar găsi niciun temei în dispozițiile pertinente ale Regulamentului nr. 1346/2000, nu poate fi reținută.
- 25 Trebuie precizat, în schimb, că o acțiune întemeiată pe articolul 64 din GmbHG și formulată în afara unei proceduri de insolvență poate intra în domeniul de aplicare al Convenției de la Lugano II sau, dacă este cazul, în cel al Regulamentului nr. 44/2001. Această situație nu se regăsește însă în cauza principală.
- 26 În aceste condiții, este necesar să se răspundă la prima și la a treia întrebare că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență cu privire la patrimoniul unei societăți sunt competente, în temeiul acestei dispoziții, să judece o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, formulată de lichidatorul acestei societăți împotriva administratorului societății și având ca obiect restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a aceleiași societăți sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia.

Cu privire la a doua întrebare

- 27 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență cu privire la patrimoniul unei societăți sunt competente să judece o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, formulată de lichidatorul acestei societăți împotriva administratorului societății și având ca obiect restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a aceleiași societăți sau

după constatarea îndatorării excesive a acesteia, în cazul în care acest administrator nu are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru, ci, precum în cauza principală, pe teritoriul unui stat parte la Convenția de la Lugano II.

- 28 Reclamantul din litigiul principal arată că, pentru acțiunile care intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, Curtea a admis, în Hotărârea Schmid (C-328/12, EU:C:2014:6), competența instanței la care s-a deschis procedura de insolvență și în cazul în care pârâtul este stabilit într-un stat terț. Or, dispoziția menționată nu ar fi aplicabilă litigiului principal, acesta intrând în domeniul de aplicare al Convenției de la Lugano II.
- 29 În schimb, Comisia subliniază că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Schmid (EU:C:2014:6), pârâta își avea domiciliul, la fel ca pârâtul din litigiul principal, în Elveția. În plus, faptul că pârâtul este domiciliat într-un stat parte la Convenția de la Lugano II nu ar fi pertinent pentru interpretarea articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000.
- 30 În această privință, în primul rând, din cuprinsul punctului 26 din prezenta hotărâre reiese că acțiunea principală, întemeiată pe articolul 64 din GmbHG și formulată în cadrul unei proceduri de insolvență, intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000.
- 31 În al doilea rând, trebuie amintit că, într-o cauză având ca obiect în special excluderea „falimentelor, concordatelor sau procedurilor similare” din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001, prevăzută, în termeni identici cu articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Convenția de la Lugano II, la articolul 1 alineatul (2) litera (b) din acest regulament, Curtea a statuat deja că această excludere, pe de o parte, și domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000, pe de altă parte, trebuie interpretate astfel încât să se evite orice suprapunere între normele juridice prevăzute de aceste texte. În consecință, în măsura în care o acțiune intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, ea nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea Nickel & Goeldner Spedition, EU:C:2014:2145, punctul 21, precum și jurisprudența citată).
- 32 Or, având în vedere în special textul identic al dispozițiilor respective, considerațiile amintite la punctul precedent pot fi transpuse pentru interpretarea articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Convenția de la Lugano II. Prin urmare, întrucât acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, ea este exclusă din domeniul de aplicare al convenției. În aceste condiții, faptul că Confederația Elvețiană este parte la Convenția de la Lugano II este lipsit de relevanță pentru soluționarea litigiului principal, convenția nefiind aplicabilă acestui litigiu.
- 33 În al treilea rând, Curtea a statuat deja că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență sunt competente să judece o acțiune care derivă în mod direct din această procedură și care se află în strânsă legătură cu aceasta, formulată împotriva unui pârât care nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru (a se vedea Hotărârea Schmid, EU:C:2014:6, punctele 30 și 39, precum și jurisprudența citată).
- 34 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență cu privire la patrimoniul unei societăți sunt competente să judece o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, formulată de lichidatorul acestei societăți împotriva administratorului societății și având ca obiect restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a aceleiași societăți sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia, în cazul în care acest administrator nu are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru, ci, precum în cauza principală, pe teritoriul unui stat parte la Convenția de la Lugano II.

Cu privire la a patra și a cincea întrebare

- 35 Întrucât a patra și a cincea întrebare au fost adresate numai în ipoteza în care Curtea ar răspunde negativ la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la aceste întrebări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

- 1) **Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență cu privire la patrimoniul unei societăți sunt competente, în temeiul acestei dispoziții, să judece o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, formulată de lichidatorul acestei societăți împotriva administratorului societății și având ca obiect restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a aceleiași societăți sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia.**
- 2) **Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență cu privire la patrimoniul unei societăți sunt competente să judece o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, formulată de lichidatorul acestei societăți împotriva administratorului societății și având ca obiect restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvență a aceleiași societăți sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia, în cazul în care acest administrator nu are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru, ci, precum în cauza principală, pe teritoriul unui stat parte la Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la 30 octombrie 2007, a cărei încheiere fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2008.**

Semnături